

ปมรัก ลลาใจ

ปมรัก ลลาใจ

ดั่งอย่าง

คีตธारा

คีตธारा

ปมรัก..ลีลาใจ

อารมณ์บทบาท

เขาและเธอรักกัน ชอบกัน แต่เพราะนิสัยที่คุ้นชินเอาแต่ใจ
ตัวเองของเธอทำให้เขาอยากจะแก้งเธอ แต่เขาไม่นึกว่า
การกระทำของเขาจะทำให้เขาเกือบเสียเธอไป

ตัวอย่าง

โดย : กิตติธรรมา

ตอนที่ 1

“เข้ามา..”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นหนักๆ สามครั้ง เสียงคำสั่งอนุญาตให้เข้าไปก็ดังก้องขึ้น..ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ก้าวผ่านประตูเข้าไปด้านใน

เป็นห้องทำงานที่ดูหรูหรา โอ้อ่าเย็นฉ่ำไปด้วยแอร์ราคาแพง สายตาก็มองไปยังชายวัยเลยเกษียณ ที่นั่งอยู่ยังเก้าอี้ตัวใหญ่

“เชิญนั่ง..”

เมฆินทร์ ชายหนุ่มวัยยี่สิบหกปี จบปริญญาโทด้านเศรษฐศาสตร์ รูปร่างสูงใหญ่ ผิวขาวสะอาด ใบหน้าคมกริบ ดวงตากมกล้ำเป็นประกาย เขานั่งลงยังเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน ด้วยท่าทางที่องอาจสง่าผ่าเผย

“คงสงสัยสินะว่า ผมเรียกคุณมาพบด้วยเรื่องอะไร

..”

เขามองสบตาชายที่สูงวัยกว่านี้ ก่อนจะยิ้มกลีบปากออกเพียงเล็กน้อย

“เรื่องอะไรครับท่าน..”

นายพิธานขบฟันแน่น เขาเนิ่งคิคอยู่ชั่วครู่

“เรื่องเพียงหทัย..”

ดวงตาคมกล้าไหวเล็กน้อยด้วยความสงสัย

“ลูกสาวของผมรักคุณมาก..คุณก็รู้..”

เขาค้อมศีรษะลงเพียงเล็กน้อย

“ทำไมถึงปฏิเสธลูกสาวของผม..”

เมฆินทร์ ซ้อนสายตาดูขึ้นมองหน้านายพิธานแล้วเนิ่ง

“ผมถามว่าทำไม..”

ฝ่ามือใหญ่ของชายวัยเลยเกษียณตบโต๊ะเสียงดัง แต่

คนหนุ่มอย่างเขายังนั่งเฉยไม่มีที่ท่าว่าสะทกสะท้าน

แม้แต่เนิ่ง

“ผมไม่ได้รักลูกสาวของท่านครับ..”

“แต่ลูกสาวของผม..รักคุณ..รักคุณมากด้วย..”

เขาเนิ่ง

“ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด คุณต้องรับผิดชอบลูกสาว

ผม..”

“ผมต้องรับผิดชอบ เพียงเพราะผมไม่ได้รักหรือ
ครับ..”

“แล้วไอ้ที่คุณฟันลูกสาวของผมจนท้องได้สาม
เดือนแล้วจะว่ายังไง..”

เขาขบฟันแน่น เมื่อมองสบตาของนายพิธาน

“อย่าพูดออกมาว่าคุณไม่ได้ทำ ไม่รู้เรื่อง..ผมไม่
ปล่อยคุณไว้แน่..ผมเป็นใครคุณก็รู้ ทำแบบนี้มันหยาบ
น้ำหน้ากัน..แล้วผมเองก็เป็นฝ่ายหญิง ผมยอมหน้าด้านมา
พูดกับคุณแบบนี้ก็ควรจะเห็นใจ..”

พิธานนั่งลงตามเดิมพร้อมกับหมุนเก้าอี้หันข้างให้
เขาเสีย

“พ่อแม่ของคุณรู้เรื่องเข้า คงดีใจที่จะได้ผูกญาติกับ
ผม..กลับไปเตรียมตัว อีกสามวันผมจะให้คุณกับลูกสาวผม
จดทะเบียนกัน เรื่องแต่งเอาไว้ให้พร้อมก่อน..”

“แต่งวันนี้ก็ได้ครับ..”

นายพิธานหันขวับมาหาเขา

“คุณทำผมหรือ..อวดดีมากนะ..คุณเห็นผมเป็นอะไร
ทำลายลูกสาวของผมแล้วทำไมจะไม่รับ นี่ถ้าแก่ไม่ท้อง
ป้องกันมาผมคงไม่รู้เรื่อง..จะมาอ้างว่าไม่รักมันไม่ได้
หรอก..หรืออยากมีเรื่อง..”

เขาส่ายหน้าไปมา

“ผมไม่ได้ว่าอะไร เพราะผม..ไม่มีทางปฏิเสธท่าน
ได้นี้ครับ..ถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้ทำในสิ่งที่ผมจำต้องรับว่า
ทำ..”

เขาพูดจบก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงกว่าร้อยแปดสิบ
แล้วเดินไปที่ประตู

“อีกสามวันมาจดทะเบียนสมรสกับเพียงหทัยที่บ้าน
ของผม..อย่าหายหัวไปนะ..เป็นเรื่องแน่..”

เขาหันมาแล้วยิ้มให้นายพิธาน

“คนอย่างผม ไม่มีใครที่จะบังอาจมาบังคับหรือบง
การชีวิตของผมได้หรอก ถ้าผมไม่ยอม..”

เขาพูดทิ้งท้ายไว้ก่อนจะก้าวออกไปจากที่นั่น

“เป็นไงคะพ่อขา..”

สตรีสาววัยสิบเก้าปีกว่า วิ่งมาหาพ่อบังเกิดเกล้า
ทันทีที่รถแลนด์คั้นทรูจอดเทียบหน้าบัน ไคหินอ่อนทาง
ขึ้นตึกที่ โอ้อ่า

“งามหน้า่นักนะ ยังมีหน้ามาถามพ่ออีกว่ายังไง..พ่อ
อายุเขาแทบจะเอาหน้าไปซุกหีบ..”

นายพิชานกระแทกกันนั่งลงยังอาร์มแชร์ตัวใหญ่
โดยมีสตรีสาวร่างเล็กแต่ว่างดงามรีบเข้ามาบีบนิ้วคอดอย่าง
เอาใจ

“ไอ้ผู้ชายคนนี้..ท่าทางมันไม่เบาเลยจริงๆ แววดา
กล้าแกร่งเป็นประกาย มีรัศมีของความเป็นผู้นำ น่ายำเกรง
อย่างมาก..”

เขาหันมามองหน้ารูปไข่ที่หวานซึ้ง มองลึกเข้าไป
ในดวงตากลมโตที่สุด ไสฉายแววฉลาดและทันคนของเธอ
ก่อนจะยกมือลูบศีรษะเล็กได้รูปของเธอเบา ๆ อย่างเอ็นดู

“นี่ถ้าลูกสาวของพ่อไม่พลาดทำเสียที พ่อคงไม่กล้า
พอที่จะไปเอ่ยปากกันแบบนี้หรือรู้ไหม..”

“หนูเพียงรักเขามากนะคะพ่อขา..”

“พ่อรู้..”

เธอนึกยิ้มหวานเมื่อแนบศีรษะมาหาพ่อ

“แล้วไงคะพ่อ เขายอมไหมคะ..”

“ยังไม่รู้ เพราะอีกสามวัน พ่อบอกเขาว่า..ให้มาที่บ้าน
พ่อจะให้เขากับลูกจตุรตะเบียนกันสมรสที่นี่..”

เธอเงยหน้าขึ้นทำตาโต

“จริงหรือคะพ่อขา..”

นายพิธานพยักหน้า

“ทุเรศ อยากมีผัวจนตัวสั้น..ให้พ่อใช้

อำนาจบาตรใหญ่บังคับเขามาทำผัว..”

เสียงของ โสภิตเอ่ยออกมาอย่างดั่งทำให้ดวงหน้า
หวานที่ยิ้มละไมต้องหันขวับไปจ้องมองอย่างไม่พอใจ

“อิจฉาหรือคะคุณ โส ที่ลูกสาวของคุณไม่มีโอกาส
หาผู้ชายที่เพียบพร้อมได้อย่างนั้น..”

“อู๋แม่คุณ ฉันทอบรมลูกสาวของฉันทิปอที่จะไม่ให้
วิ่งแร่ไปแบให้ผู้ชายจนท้องป่อง ต้องเดือดร้อนพ่อไปตาก

หน้าประธานลูกสาวให้ผู้ชายที่เขาไม่รักรับผิดชอบหรือ
คะคุณหนูเพียงหทัย..”

เพียงหทัยขบฟันแน่น เธอคว้างานใส่ผลไม้ที่วางอยู่
บนโต๊ะแล้วขว้างใส่หน้าคุณ โสภิตอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่มี
ใครนึกถึง

“โธ่!..”

คุณ โสภิตร้องออกมาอย่างดังเมื่องานผลไม้ถูกขว้าง
ใส่หน้าของหล่อนจ้ะ ๆ เลือดสีแดงไหลอาบ

“คุณพี่ขา..ดูลูกสาวคุณพี่สิคะ..”

หล่อนร้องบอกสามีพร้อมกับยกมือปิดหน้าที่เลือดสี
แดงไหลอาบดวงหน้า

“ทำอะไอย่างนี้หนูเพียง..”

นายพิธานเอ่ยออกมาเบา ๆ ก่อนจะลุกขึ้นตรงเข้า
ไปหาภรรยาหน่อย แล้วกอดประคองออกไปจากบ้านตรง
ขึ้นรถไปยังคลินิกใกล้ ๆ

“สมน้ำหน้าปากไม่ดี..”

เพียงหทัยยืนมองตามไปด้วยความสะใจอยู่เงียบๆ

“ทำแบบนี้ไม่ดีเลยนะลูก..”

คุณยุพาพิน เอ่ยตำหนิเธอเบา ๆ หลังจากยื่นมองอยู่นานแล้ว

“แต่ว่า.. โย โศ มาว่าหนูเพียงก่อนนะคะ..แล้วมือของหนูเพียงมันก็ไ้ไปหน่อยเดียวเท่านั้น..ดี ให้เลือดมันตกเสียบ้างจะได้เลิกซ่าส์..”

“ไม่งามเลยนะลูก..ใครเขามาไ้ยื่นไ้ฟัง เขาจะว่าพ่อแม่ไม่ตักเตือนสั่งสอน..”

“ก็ดีสิคะ..ให้มาไ้ยื่นเต็มสองหูเลย..โยเมียน้อยคนนี้ไม่เจียมบอดีก่อนทำไ้..ซื่อจกก็ปานนั้น หนอยจะให้แม่วิ้งรองมาตีเสมอหนูเพียง..มันมาจากไหน ลูกติดผู้ชายคนไหนของแม่นี้ก็ไ้ไม่รู้..”

“พอเถอะลูก..หยุดพูดจาคุณคนเสียที เขาอยู่กับเรามาเกือบสิบปีแล้วนะลูก..”

“แต่ก็อวดดีมาก่อนคอดหนูเพียงตลอดเวลา..ไม่เกรงใจใครเลย ตัวเองเป็นผู้อาศัยแท้ ๆ..”

อารมณ์ของเธอยิ่งขุ่นเมื่อแม่บังเกิดเกล้าออกมา
ตำหนิ ยิ่งทำให้เธอนึกเกลียดชังสองแม่ลูกนั้นขึ้นมาจับใจ
และยิ่งเกลียดวิรังรองมากขึ้นกว่าเดิม เมื่อนึกขึ้นได้
ว่าผู้หญิงคนนี้ก็ชอบผู้ชายที่เธอหมายปองไว้เหมือนกัน
“คิดดีเสมอฉันหรือ ฝืนไปเถอะหล่อน..ฉันจะไม่มี
วันยอมลดตัวลงไปเทียบกับหล่อนเป็นอันขาดแม่วิรังรอง
..”

เพียงหทัยคิดในใจก่อนจะก้าวเดินฉับๆ กลับขึ้น
มายังห้องนอนของเธอ

ปมรัก ลีลาใจ

กิตติธรรมา

